

POSTANOWIENIE

14 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 14 lutego 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa H. M.
przeciwko S. B.
z udziałem interwenienta ubocznego C. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej H. M.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 31 stycznia 2023 r., I AGa 193/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka H.M. zaskarżyła skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31 stycznia 2023 r., wydany w sprawie przeciwko S. B. o zapłatę.

Jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania powódka wskazała na potrzebę dokonania wykładni art. 471 k.c. i art. 355 k.c., poprzez udzielenie odpowiedzi na pytanie: *czy przedsiębiorca w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, który zawarł z konsumentem, osobą fizyczną, umowę o roboty budowlane, w ramach której zobowiązał się wykonać prace wykończeniowe z materiałów, które zostaną przez niego swobodnie wybrane i zakupione, wypełnia miarę należytej staranności zawodowej, tylko dlatego, że dokonuje zakupu materiału w specjalistycznym sklepie i materiał nie ma*

widocznych wad, a w sytuacji gdy użyty przez niego materiał okazuje się wadliwy, powyższa okoliczność, stanowi podstawę do uznania, że nie ponosi od odpowiedzialności za wybór tegoż materiału i w konsekwencji za nienależyte wykonanie umowy, choć dochodzi do powstania po stronie konsumenta, osoby fizycznej, materialnej szkody. Skarżąca dostrzegła w sprawie również następujące zagadnienie prawne: Czy, zgodnie z art. 361 k.c. zachodzi normalny (adekwatny) związek przyczynowy pomiędzy działaniem wykonawcy (przedsiębiorca użył do wykonania robót budowlanych wadliwego materiału, zakupionego przez siebie w ramach swobodnej decyzji wyboru), a szkodą do jakiej doszło wskutek wadliwości tegoż materiału, który pęka, co doprowadza do niekontrolowanego wycieku wody, zalewającej i niszczącej dom, powodując wymierne szkody.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga natomiast wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię wyrażnie wskazanego przepisu prawa, którego treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurystycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni wskazanego przepisu (zob. postanowienia SN z 20 grudnia 2023 r., I CSK 6296/22; z 6 grudnia 2023 r., I CSK 620/23; z 25 października 2023 r., I CSK 2968/23 oraz z 19 września 2023 r., I CSK 4824/22).

Wątpliwości skarżącej nie stanowią problemów o charakterze prawnym. Poprzez ich sformułowanie powódka dąży do potwierdzenia przez Sąd Najwyższy swojej własnej interpretacji okoliczności faktycznych sprawy, podejmując polemikę z ustaleniami dokonanymi przez Sąd odwoławczy. Zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych oraz oceny przedstawionych dowodów nie mogą jednak stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), bowiem kognicja Sądu Najwyższego jest ograniczona i nie obejmuje powtórnego badania stanu faktycznego sprawy (art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia obu skarg do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego nie orzekał zaś wobec braku wniosku o ich zasądzenie w przypadku wydania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania.

[SOP]

[ał]

